

KAPITEL 1

Den 12. juni

LISBETH SALANDER VAR på vej fra træningslokalet og brusebadet, da hun blev passet op på gangen af vagtchefen, Alvar Olsen. Vagtchefen ævlede løs om et eller andet. Han virkede ophidset og gestikulerede vildt og viftede med nogle papirer. Men Lisbeth hørte ikke et ord af, hvad han sagde. Klokkeren var 19.30.

19.30 var det værste tidspunkt på Flodberga. Det dundrende godstog drønedede forbi udenfor, væggene rystede, der lød raslen af nøgler, og der lugtede af sved og parfume. Klokkeren 19.30 var det farligste tidspunkt i fængslet. Det var dér, i ly af larmen fra jernbanen og i den almindelige uro, der opstod, lige inden fængselsdørene blev lukket, at de værste overgreb fandt sted. Lisbeth Salander lod altid blikket vandre frem og tilbage over afdelingen på denne tid, og det var næppe noget tilfælde, at hun netop nu fik øje på Faria Kazi.

Faria Kazi stammede fra Bangladesh. Hun var ung og smuk, og hun sad i sin celle, lige til venstre for dem. Selvom Lisbeth derfra, hvor hun stod, ikke kunne se andet end hendes ansigt, var der ingen tvivl om, at hun fik nogle gevaldige lussinger. Hovedet røg frem og tilbage, og selvom slagene ikke var overdrevent hårde, var der noget rituelt og vanemæssigt over det. Hvad det end var, der foregik, så var det ikke af nyere dato. Det fremgik tydeligt af både overgrebet og reaktionen. Selv på afstand fornemmede man, at volden var en hverdagsforeteelse, der havde nedbrudt enhver modstandskraft.

Faria Kazi forsøgte end ikke at standse slagene, og der var ingen overraskelse i blikket, kun en tavs, dump angst. Hun levede med

volden. Lisbeth kunne se det blot ved at studere hendes ansigt, og det passede også med, hvad hun havde noteret sig i løbet af disse uger i fængslet.

“Dér,” sagde hun og pegede ind mod Farias celle.

Men da Alvar Olsen vendte sig om, var det hele allerede forbi. Lisbeth smuttede ind i sin egen celle og lukkede døren. Udenfor hørtes stemmer og dæmpet latter, og så godstoget, som skrumlede og skramlede og bare blev ved og ved i det uendelige. Foran sig havde hun den skinnende vask, den smalle seng, boghylden og skrivebordet med sine kvantemekaniske udregninger. Skulle hun fortsætte med dem – med sine forsøg på at finde en teori, som kunne forene kvantemekanik og tyngdekraft? Hun så ned på sin hånd. Der var noget i den.

Det var de papirer, Alvar lige havde stået og viftet med, og så blev hun trods alt lidt nysgerrig. Men det var bare pjat, en intelligestest med to kaffepletter på omslaget. Hun fnøs.

Hun kunne ikke udstå at blive målt og vejjet, så hun slap papirerne og lod dem falde ned på betongulvet, hvor de spredte sig som en vifte. Så glemte hun alt om dem og tænkte igen på Faria Kazi. Lisbeth havde aldrig set, hvem det var, der slog hende. Men hun vidste det. For selvom Lisbeth til at begynde med ikke havde interesseret sig for stemningen herinde, var hun alligevel modstræbende blevet inddraget i fængselslivet og havde skridt for skridt afkodet de synlige og usynlige tegn og forstået, hvem der i realiteten styrede afdelingen.

Afdelingen hed B eller bare Sikringen. Den blev anset for at være den sikreste på anstalten, og for en overfladisk betragtning kunne det nok også godt virke sådan. Intet andet sted i fængslet var der så mange vagter og kontroller og rehabiliteringsprogrammer. Men den, der så nærmere efter, ville opdage, at der var noget galt herinde. Vagterne spillede barske og autoritære og sågar medfølede. Men i virkeligheden var de feje kujoner, som havde mistet grebet og overladt magten til fjenden, til mafiosoen Benito Andersson og hendes slæng.

Benito holdt ganske vist lav profil i dagtimerne og optrådte

nærmest som mønsterfange. Men når fangerne efter den tidlige middag trænede eller modtog familiebesøg, så overtog hun stedet, og hendes terrorvælde var på intet tidspunkt større end nu, lige inden dørene blev låst for natten. Fangerne bevægede sig rundt mellem cellerne, og der blev hvasket både trusler og løfter, og Benitos slæng var på den ene side og ofrene på den anden.

DET VAR NATURLIGVIS en stor skandale, at Lisbeth Salander befandt sig her eller overhovedet var i fængsel. Men omstændighederne havde ikke været på hendes side, og hun havde ærlig talt ikke kæmpet imod med nogen større overbevisning. Hun syntes mest af alt, at det var en idiotisk parentes, og i starten tænkte hun, at hun sådan set lige så godt kunne sidde i spjældet som alle mulige andre steder.

Hun var blevet idømt to måneders fængsel for grov uagtsomhed i forbindelse med dramaet efter mordet på professor Frans Balder, da hun på egen hånd havde skjult en otteårig autistisk dreng og nægtet at samarbejde med politiet, eftersom hun med rette mente, at der var en læk i efterforskningen. Der var sådan set ingen, der anfægtede, at hun havde gjort en fantastisk indsats og reddet barnets liv. Alligevel kørte chefanklager Richard Ekström på med stor patos, og retten lod sig til sidst overbevise, selvom en af domsmændene var uenig, og selvom Lisbeths advokat, Annika Gianini, gjorde et fremragende stykke arbejde. Men eftersom Annika ikke fik megen hjælp af Lisbeth selv, havde hun ikke en chance.

Lisbeth tav surt under hele retssagen og nægtede at appellere. Hun ville bare have hele hurlumhejet overstået og havnede også præcis som forventet på den åbne anstalt Björngårda Gård, hvor hun fik stor frihed. Senere kom der oplysninger om, at hun var i fare – ikke helt uventet med tanke på, hvem det var, hun havde lagt sig ud med – og derfor blev hun overflyttet til Sikringen her på Flodberga.

Det var ikke så ejendommeligt, som det lød. Lisbeth blev ganske vist anbragt sammen med landets værste kvindelige forbrydere, men hun havde ikke selv noget imod det. Hun var til stadighed

omgivet af vagter, og det passede, at der ikke havde været rapporteret om nogen overgreb eller voldelige forhold på afdelingen i flere år. Personalet kunne endda fremvise en ret imponerende statistik over indsatte, der blev rehabiliteret, selvom den statistik helt og holdent stammede fra perioden før Benito Anderssons ankomst.

LISBETH STØDTE allerede fra begyndelsen på en del provokationer; men det var heller ikke specielt overraskende. Hun var en højt profileret fange, kendt fra medierne og fra rygter og sladder i underverdenen. Det var ikke mere end et par dage siden, Benito selv havde stukket hende en seddel med ordene: *Ven eller fjende?* Men Lisbeth havde smidt sedlen ud efter et minut (det tog hende 58 sekunder at tage sig sammen til at læse den).

Hun interesserede sig ikke for magtkampe og alliancer. Hun koncentrerede sig om at se og lære, og lige nu havde hun lært mere end nok. Hun stirrede tomt på sin boghylde med de afhandlinger om kvantefeltteori, hun havde bestilt, inden hun skulle i fængsel. I skabet til venstre lå der to sæt af anstaltens tøj med mærket KF (som i KRIMINALFORSORGEN) på brystet og noget undertøj og to par gummisko. Der var ingenting på væggene, ikke engang et fotografi eller den mindste påmindelse om livet uden for murene. Indretningen interesserede hende lige så lidt her som hjemme på Fiskargatan.

Nu begyndte man at låse celledørene ude på gangen, og normalt var det en befrielse for hende. Når der blev tyst og stille på afdelingen, plejede Lisbeth at fordybe sig i sin matematik – i sine anstrengelser for at forene kvantemekanikken med relativitetsteorien – og glemme alt omkring sig. Men i aften følte det anderledes. Hun var irriteret, og det skyldtes ikke kun overgrebet mod Faria Kazi og al korruptionen herinde.

Det skyldtes Holger Palmgrens besøg seks dage tidligere – hendes gamle formynder fra den tid, da retssamfundet ikke mente, at hun kunne klare sig selv. Besøget havde været et drama i sig selv. Holger forlod ellers aldrig sit hjem, og han var helt afhængig af de mennesker, der passede og plejede ham hjemme i lejlighede-

den på Liljeholmen. Men han havde insisteret på at komme og var blevet kørt med handicaptransport og rullet ind i fængslet i kørestol, stønnende og prustende i en iltmaske. Men det havde alligevel været fint. Holger og hun talte om gamle dage, og Holger blev sentimental og rørt. Der var bare én ting, der havde generet Lisbeth. Holger fortalte, at han havde haft besøg af en kvinde ved navn Maj-Britt Torell, som havde været sekretær på Sankt Stefans børnepsykiatriske klinik, hvor Lisbeth havde været indlagt som barn. Kvinden havde læst om Lisbeth i aviserne og givet ham en del papirer, som hun mente måske kunne være af interesse. Men ifølge Holger var det bare den samme gamle historie om, hvordan Lisbeth blev spændt fast i spændetrøje på klinikken og behandlet helt forfærdeligt. "Ikke noget du behøver se," sagde han. Men dokumenterne måtte alligevel have indeholdt i det mindste noget nyt, for da Holger spurgte om dragetatoveringen, og Lisbeth fortalte om damen med det flammende modermærke, havde han sagt:

"Kom hun ikke fra Registret?"

"Hvad?"

"Registret for Studier af Genetik og Miljø i Uppsala? Jeg syntes, jeg læste noget om det."

"Det må have været i de nye papirer," sagde hun.

"Tror du?" svarede han. "Eller også roder jeg bare rundt i det."

Måske rodede han bare rundt i det. Holger var blevet gammel. Alligevel var ordene blevet hængende i Lisbeths hoved. De havde forfulgt hende, da hun slog til boksebolden i træningssalen om eftermiddagen, i keramikværkstedet om formiddagen, og de forfulgte hende nu, da hun stod i sin celle og stirrede ned i gulvet igen.

IQ-testen, som lå spredt ud som en vifte dernede på gulvet, syntes pludselig at have ændret karakter. Den virkede pludselig ikke helt så ligegyldig længere, men snarere som en slags forlængelse af det, Holger og hun havde talt om, og et kort øjeblik undrede Lisbeth sig over hvorfor. Men så huskede hun, at kvinden med modermærket også havde givet hende forskellige tests. Det var endt med larm og ballade og til sidst med, at hun var flygtet ud i natten i en alder af kun seks år.

Alligevel var det ikke hverken flugten eller disse tests, der var det afgørende i erindringen. Det var den mistanke, som allerede var begyndt at røre på sig inden i hende, om at der var noget grundlæggende, hun ikke havde forstået om sin barndom, og hun indså, at hun måtte finde ud af noget mere.

Inden længe ville hun ganske vist atter være ude i friheden igen og kunne gøre, som hun ville. Men hun vidste også, at hun havde en klemme på vagtchefen, Alvar Olsen. Det var ikke første gang, han vendte ryggen til overgreb. Den afdeling, han havde ansvaret for, og som endnu blev betragtet som Kriminalforsorgens stolthed, var i moralsk forfald, og Lisbeth spekulerede derfor på, om ikke Alvar Olsen skulle få lov at hjælpe hende med at få det, som ingen måtte have herinde – en internetopkobling.

Hun lyttede efter lydene ude på gangen og hørte både venlige ord og eder og forbandelser. Døre smækkede, og nøgler raslede, og skridt forsvandt i det fjerne. Så blev der stille. Kun ventilatoren snurrede – selvom den ganske vist ikke virkede. Der var kvælende og uudholdeligt. Lisbeth Salander så ned på gulvet med testen og tænkte på Faria Kazi og Benito og Alvar Olsen og på damen med det flammende modermærke på halsen.

Hun bøjede sig ned og samlede papirerne op, satte sig ved skrivebordet og kradsede i al hast svarene ned. Da hun var færdig, ringede hun på det sølvfarvede samtaleanlæg ved siden af ståldøren. Alvar Olsen svarede tøvende og nervøst. Hun sagde, at hun var nødt til at tale med ham straks.

“Det er vigtigt,” understregede hun.